

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Iratus Dominus eius tradidit eum Tortoribus, &c. Peccatum quodlibet
magis semper ac magis est timendum. Hac Hebdomada, Dominus se
Pastorem bonum ostendit unde conformes Veritates eruuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

Et iratus Dominus eius, tradidit eum tortoribus, quoadusque redderet univrsum debitum.

VERITAS PRACTICA.

Peccatum quodlibet magis semper ac magis est timendum.

Ratio est evidens, quia quod est magis semper ac magis grave malum, magis ac magis semper est timendum.

*Sed peccatum quodlibet magis semper ac magis grave sit malum. Id est, secundum peccatum quod committitur gravius est primo eiusdem generis, dum sint cætera paria: Deinde secundo gravius est tertium, tertio quartum: & sic deinceps postremum semper est gravius antecedentibus remissis, sive propter ingratitudinem beneficij accepti per illam quæ antecessit peccatorum remissionem, sive ob maiorem notitiam quam peccator de se habet, & cui magis propterea deberet prospicere, sive ob depravatam magis voluntatem, sive ob quandam ibi latentem Dei contemptum, sive ob aliud denique quod magis Deo displicet: certum est quod cæteris, ut dixi, paribus, postremum peccatum magis est odiosum & gravius semper punitur poena quam quæ præcesserunt; unde hæc gradatio poenæ peccati quæ observatur in quibusdam Davidis versiculis, sic refertur ad illam peccatorum multiplicationem ut postrema semper peccata gravius aliis constingantur: *Eripe me de luto ut non insigam, libera me de profundis aquarum, non me demergat tempestas aquæ, neque absorbeat me profundum, neque urgeat super me puteus os suum.* Expende accuratius.*

Neque alia melior ratio redditur cur hic servus immisericors tam male mulctetur à Domino suo, ut quasi priora eius remissa debita revocarentur, sic obtrudatur in carcerem & catenam nisi quia post acceptam illam debitam remissionem debebat esse mitior suo debitori, ac propterea quam in illum exercuit inhumanitas vis est gravior, quam si ante nullam à suo Domino accepisset humanitatem. Neque enim propriè & simpliciter, ut vocant, remissa revocantur peccata quemadmodum Divus Thomas expressè docet in 3. parte: Sed quia fieri potest quod subsequens inde peccatum sit tam grave ut gravitate sua coarquet quidquid ante remissum est, pari propterea poena puniatur, sic que di-

Haynesius pars quarta.

cantur prima redire peccata, non quia quantum ad eorum singularem culpam & poenam, sed quantum ad novæ culpæ ac poenæ paritatem.

Quod quàm sit timendum quis non videt? Timendum verò non tantum propter poenam, sed multò magis propter culpam quæ sic in dies crescit, non tantum quantitate sed ipsa etiam qualitate & gravitate, ut quod hodie pecces, sit gravius quàm quod heri deliqueris, & sic deinceps peccati gravitas semper augetur & ascendere dicitur: *Superbia tua ascendit in aures meas,* ait Dominus. Et rursum, *malitia eius ascendit coram me.* Id est, ita crevit in dies ut ipsum dici posset attingisse cælum. Sic proinde Job sapienter: *Semper enim quasi tumentes super me fluctus timui Deum, & pondus eius ferre non potui.* Sic timetur Deus quando timetur culpa quæ est eius offensiva: sic porro timetur culpa quia velut fluctus inundans & intumescens semper crescit, & tantum sit eius pondus sive supplicium subeundum ut vix ferri posse dicatur.

Rectè hinc autem duo nobis expendenda proponit sanctus Gregorius ad illius sancti timoris praxim: nempe ut primo cogitemus quid agant navigantes dum timent intumescens fluctus, Deinde si Job tantopere commendatus sic timuerit Deum, quantum nos miseros æquius tunc oportet metum concipere, Sic porro sanctus ille Doctor: *A pavore tanta similitudinis pensamus, si possumus, quanta in sancto viro fuerit vis timoris. Fluctus etenim cum tumentes desuper imminant, cumque eam, quam deserunt, mortem minantur, nulla tunc navigantibus verum curam temporalium, nulla carnis delectatio ad mentem reducitur: ea ipsa quoque ex navi projiciunt, pro quibus longa navigia sumpturunt, cuncta res in despectum mentis vaniunt amore vivendi. Quasi ergo tumentes super se fluctus Deum metuit, qui dum veram vitam desiderat, omnia despiciit, quæ hic possidentes portat. Nam velut tempestate deprehensi, pondus navis abicimus, quando ab oppressa mente desideria terrena removemus, sicque ut sublevata navis enates, quæ mergebatur onerata; quia nimium cura, quæ in hac vitâ deprimunt, mentem in profundum trahunt. Quæ videlicet mens tantò altius inter sensationum fluctus attollitur, quantum sollicitum ab huius sæculi cogitatione vacuatur.*

Et paucis interjectis, sic alterum prosequitur, quod nos attingit propius. *Sed inter hæc pensandum est, quia beatus Job ista de se loquatur laudatus & flagellatus: Si igitur saltem ad meritum profectum ita percussus est, qui sic timuit; quomodo*

4. Reg. 19,

10. 1,

Job. 31.

Lib. 21.

Mar. c. 16.

do feriendus est, qui contemnit? Quomodo depressura sunt Dei iudicia eos, qui se elevant, si & illos ad tempus deprimunt, qui hac semper in humilitate formidant? Quomodo pondus Dei poterit ferre, qui despiciat, si hoc & ille in verberibus pertulit, qui per vimorem praevideat? Unde summopere formidandum nobis est illud sancta distributione exam-

men. Constat autem quia in hac vita, cum percussus, si percussorem correatio sequitur, disciplina Patris est, non ira Iudicis: amor corrigentis est, non districtio punientis. Ex ipso ergo praesentis verberis, iudicia aeterna pensanda sunt. Hinc etenim perpendere summopere debemus, quomodo feratur illa quae reprobis, si ferri modo vix vales ovis ira, qua purgat

HAC HEBDOMADA, Caput decimum sancti Joannis, ubi se Christus Dominus Pastorem verum probat ovium, percurratur; Atque inde quid bonus ille Pastor nobiscum agat, quid ve nos cum illo agere debeamus, expendatur.

FERIA SECUNDA.

DE SINGULARI CURA QUAM CHRISTUS DE SUIS HABET.

Proprias oves vocat nominatim, & educit eas. Joan. 10.

VERITAS PRACTICA.

Dominus regit me, & nihil mihi deerit.

Si quod creditur necessarium, petenti desit, credendum est potius non illud esse necessarium, quam quod petenti desit,

RATIO EST, Quia quidquid divina fulcitur auctoritate, credendum est potius, quam quod humana tantum opinione nititur.

Sed divina fulcitur auctoritate quod si quid petenti desit, non sit illud necessarium: & si quid contra sentitur, id humana tantum opinione nititur.

Ergo si quod creditur necessarium petenti, vel quaerenti desit, credendum est potius non illud esse necessarium, quam quod petenti desit. Ac proinde semper magna dicendum ex fiducia: Dominus regit me, & nihil mihi deerit.

I. PUNCTUM.

CUM Pharizaei, se pastores vulgi sic esse fingerent ut quicumque Christo adhererent, extra synagogam & ovile Dei statim illos eicerent, sicut patuit in caeco nato: contra se Christus productis notis certissimis, verum esse Pastorem demonstrans & illos tantum esse fures ac latrones, sic pergebat eum Judaeis loqui: Amen, amen dico vobis, qui non intrat per ostium in ovile ovium, sed ascendit aliunde, ille fur est & latro: qui autem intrat per ostium, Pastor est ovium, huic ostiarius aperit, & oves eius audiunt, & proprias oves vocat nominatim, & educit eas. Et cum proprias oves emisisset, ante eas vadit, & vocem eius sequuntur, quia scimus vocem istius. Haec modo satis, in quibus licet

de se nihil adhuc expressè dicat Dominus; satis tamen evidenter se indicat cum illa boni Pastoris indicia manifestat, quae ipsi singulariter competunt, quale est illud eximium, quod proprias oves vocat nominatim & educit eas, ac praecedit qui cumque ducit. Quis enim fidelis hanc internam & externam curam exhibeat quam ille qui propterea Pastor & Episcopus animarum nostrarum dicitur, ac pastorem principis, in quem unam nostram omnem sollicitudinem projiciamus, quoniam ipsi est cura de nobis, ut ait primus eius in ovili regendo Vicarius,

Non ita verò in illius omnis sollicitudo proficienda dicitur quasi nihil omnino de nostro conferamus, quasi nihil salutem aut perfectionem curemus, quasi nihil etiam quae circa corpus & quotidiana spectant negotia laboremus, quasi nihil petamus, nihil quaeramus nec pulsemus: Haec enim cum sint expressè ab illo imperata, non excluduntur illa sollicitudinis projectione quae ab Apostolo Petro commendatur: sed commendationis apostolicae sensus est, quod quidquid cum Christo pastore agamus, quod quidquid laboremus ad salutem corporis & animae, quidquid petamus & quaeramus, sic tam parum de omni eventu sumus solliciti, ut certo id credamus & speremus quod quidquid de re tota statuerit, unum hoc fore melius, unum hoc nobis utilius & opportunius: licet vel ipsa tum deessent quae magis necessaria viderentur: sicque nihil nobis de sumis nihil nobis de futurum credamus.

Quod ut apertius explanari possit & persuaderi, sic inde formata Veritas modò proponitur: Si quod creditur necessarium petenti desit, credendum